

Tajemství

Je zima roku 1944, mrzne, až praští. Sněhu jsou skoro dva metry. Žiju s rodiči, prarodiči a pěti sourozenci v Beskydech na samotě uprostřed lesa.

Jednoho rána jsme se připravovali se sourozenci na cestu do školy. Cesta je dlouhá a náročná. Táhne se dlouhým lesem. Většinou chodíváme dvě a půl hodiny. Když jsme byli v polovině cesty lesem, můj bratr si všiml pohybu na hřebeni mezi stromy. Zastavili jsme se a pečlivě sledovali, jestli se mu to nezdálo. Najednou jsme spatřili tři mužské postavy, jak směřují rychle pryč. Báli jsme se. Pokračovali jsme v cestě. Ulevilo se nám, až když jsme vyšli z lesa a viděli ostatní čekající děti z okolních samot. Po příchodu do školy jsme to vyprávěli panu učiteli. Ten nám na to řekl: „Mohli být partyzáni, nikde o tom nemluvte, ať je neprozradíte.“ Vyučování pokračuje. Najednou nás vyrušila projíždějící auta německých vojáků, směřují do hor. Dále jsme pokračovali ve výuce. Za chvíli jsme skončili. Těšili jsme se se sourozenci domů. Oblékli jsme se a vypravili zpátky domů. Šli jsme opět lesem a báli se, abychom zase někoho nepotkali. Zanedlouho jsme přišli domů, kde nás čekala maminka s obědem. Rodiče se nám zdáli nějaký zaražení, jakoby se něčeho báli.

„Děje se něco?“ Zeptala jsme se jich.

„Ne, nic,“ odpověděli skoro jednohlasně.

Pokračoval den, za dnem. Blížilo se jaro. S jarem přišel konec války. Až poté se nám rodiče svěřili, že schovávali partyzány.